

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐπιμετρουμένον ἐκπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑθνικοῦ Παιδείας ἕως τὸ πρῶτον ἐξοχὴν ποιητικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐπιβλεπόμενον εἰς τὴν χάριν τῶν ἑθνικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ὀφελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἑθνικοῦ Παιδείας ἑκδοτικῆς ἑταιρείας, ὡς ἀγαθὸν καὶ χρησιμὸν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΡΑΤΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτάσια Δραχμ. 75. Ἐξωτερικὸν δὸ. 40. Τεύχος δὸ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπόστολον ἑτάσια Δραχμ. 10.— Ἀποστολῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίαν καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν δολάρια 10.
Ἐξωτερικὸν καὶ Τεύχος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην Οὐλαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐξαρχεῖου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Παρίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ὀκτωβρίου 1923

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 47

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Ἐπιμνηστικὸν τοῦ Δοξαροῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Κι' ὁ Γιώργος δοκίμασε τότε τὴ βαρύτερη ἐκπληξή: Ἀντικρῶζοντας τὸ μεγαλόσωμον αὐτὸν ἄνθρωπον, μὲ τὸ πλατὺ πανωφόρι καρρῶ, μὲ τὴ λορνιέττα καὶ τὸ σάκκο, εἶχε ἀναγνωρίσει — ποιδὸν νομίζετε;

Τὸ Μπόλδιτς!

Μάλιστα, τὸ Μπόλδιτς, τὸν Ἀγγλον ποῦχε κάμει τὴ γνωριμία του στὸ Μπικζέιγ καὶ ποῦ ἔκαμε τὴν ἀγένεια νὰ τὸν ἀφίση στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ καὶ νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια.

Ὁ δημοσιογράφος δὲν εἶχε ἀλλάξει καὶ πολὺ. Τὸ πρόσωπό του μόνο ἦταν πιδ πλαδαρό, ἢ μὴτη του πιδ κυρτή, τὰ δόντια του πιδ κίτρινα κι' οἱ φαβορίτες του πιδ ἀραιές. Βλέποντάς τον, ὁ Γιώργος πῆγε δεκαπέντε χρόνια πίσω.

— Δὲ μὲ γνῶρισε, εἶπε ὁ Πιπίνος, μ' ἔλο ποῦ τὸν κόβεται στὰ μάτια. Δὲ μοῦ φαίνεται παράξενο. Ἐμένα δὲ μὲ εἶδε παρὰ μόνο ἓνα λεπτὸ, — ἔσο μοῦ χρειάστηκε νὰ τὸν σημαδέψω καὶ... νὰ τοῦ κάψω τὸ πανωφόρι... θυμάστε, ὑπολοχαγέ μου, πῶς ἔτρεχε, μὲ τὴ φωτιὰ ἀναμμένη πίσω του, φωνάζοντας: «Θὰ πάω στὸ προξενεῖο!... Ἀ, φτηνά» μοῦ τὴ γλώττωσε τότε...

— Μὰ ἔλασες τόσο πολὺ, ὥστε ἔχασες νὰ ξαναγυμνασῆς... Μὰ τώρα, δὲ μοῦ λές: τί γυρεύει ὁ ἀσχημοεγγλέζος αὐτὸς δῶ — πέρα, στὸ Τορνίνο;

— Ζέρω καὶ γώ!

— Κάτι βρωμοδουλειὰ μυρίζομαι, εἶπε ὁ Γιώργος. Στὰ 70, ὁ παράδοξος αὐτὸς δημοσιογράφος πῆγαινε μαζὺ μὲ τοὺς Γερμανοὺς, μὲ τὸ ρεβόλβερ γεμιστὸ στὸ χέρι.

Δὲν ἀργησε νὰ πάρει τὴς πληροφορίες ποῦ τοῦ χρειαζόνταν.

Ὁ Μπόλδιτς εἶχε ἔρθει μὲ συστατικὸ γράμμα τοῦ στρατηγεῖου καὶ ζητοῦσε ἀπ' τὸ ἐπιτελεῖο ἀντίγραφο τῆς

ἐκθεσῆς γιὰ τὴν πολιορκία τοῦ Τουγὲν-Κάν, γιὰ νὰ τὴ στείλει στὴς τρεῖς ἐφημερίδες, ποῦ ἦταν ἀνταποκριτῆς τους.

— Ὁ λοχαγὸς τοῦ ἐπιτελεῖου Πιερὸ, ποῦ γνῶριζε τὸν Καρδινακ καὶ τοῦ εἶπε αὐτὸς τὴς πληροφορίες, πρόσθεσε:

— Εἶναι κάπως παράξενο ὑποκειμένο, μὲ γαλλοὺς παρυσιαστικὸ. Μὰ εἶναι σπάνιο πρᾶγμα, στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, νὰ βρεῖ κανεὶς Ἑγγλέζο ποῦ νὰ αἰσθάνεται τόσο ἀληθινὴ φιλία γιὰ τοὺς Γάλλους, ὅσο αὐτὸς. Ἀνέλαβε νὰ δημοσιεύσει στὴς Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες ἄρθρα εὐνοϊκά γιὰ τὸ στρατὸ μας. Αὐτὸ ἀξίζει βέβαια νὰ τοῦ κάνουμε μερικὲς φιλοφρονήσεις.

— Κι' ὅμως οἱ Ἑγγλέζοι βοηθοῦν τοὺς Κινέζους σ' αὐτὸν τὸν πόλεμον, εἶπε ὁ Γιώργος. Κάθε μέρα ἔχομε κι' ἀποδείξεις.

— Αὐτὸ εἶναι γνωστό. Μὰ ὁ Μπόλδιτς εἶναι μιὰ ἐξαίρεση. Γιατὸ ἀκριθῶς κι' ὁ ἀρχιστρατηγεῖος τοῦ κάνει τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ τὸν πέραει κάπου κάπου καὶ στὸ τραπέζι του.

— Χαρὰ στὴν ἐξαίρεση! φώναξε ὁ Πιπίνος, δταν ἔφυγε ὁ Πιερὸ.

— Πάντα εἶμαστε πολὺ ἀπλοῖκοι! εἶπε ὁ Γιώργος. Παρουσιάστηκε αὐτὸ τὸ ἀρχεῖο ὑποκειμένο, δῆλωσε πῶς εἶναι φίλος τῶν Γάλλων, κι' αὐτὸ θεωρήθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ τοῦ κάνουν τιμὲς καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξουν ὅλες τὴς πόρτες. Ἴδουμε στὸ αἶμα μας νάμαστε ἀπλοῖκοι σὰ χηνάρια.

Κι' ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἀρχισε νὰ σκέπτεται μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ φανερώσει ποιδὸς ἦταν ὁ δημοσιογράφος αὐτὸς, ποῦ ὀρισμένως ἔκανε τὸν κατάσκοπον στὸ γαλλικὸ στρατὸ-

ποῖο. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα, ἢ τὴν τὴν ποῦχε καταλληλὴ ὁκαιρία.

Ὁ στρατηγεῖος Μπιερὸ - Ντελλί τὸν εἶχε καλεσμένον σὲ γεῦμα.

Ὁ πρῶτη μορφή ποῦ ἀντίκρουσε ἐκεῖ, ἦταν τοῦ Ἑγγλέζου. Μόνο ποῦ ὁ Μπόλδιτς εἶχε φορέσει, γιὰ τὸ ἐπίσημον τῆς στιγμῆς, μαῦρον φράκο καὶ κάτασπρη γραβάτα. Εἶχε ἓνα ὄφρος καμαρωτὸ καὶ ἀγέρωχο κι' ὁ φίλος μας εἶδε μὲ κατὰπληξη ὅτι φοροῦσε στὴ μπουτουτιέρα του μιὰ κόκκινη κορδαλίτσα.

Μὰ ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ δὲ τὸν ἔκαμε νάφισει τὸ σχέδιον ποῦχε καταστρώσει. Μόνο ποῦ ἀποφάσισε νὰ τὸ ἐφαρμόσει μὲ τρόπο ποῦ δὲ θὰ δημιουργήσῃς δη-

— Πῆρες παράσημο 13 (Σελ. 362, στ. γ')

μόσια σκάνδαλο, γιατί πάντα ένας άρχηγός χάνει κάτι απ' τ'ό γόνιρό του, όταν του αποδεικνύουν φανερά πως έπαισε θύμα μιας τόσο μεγάλης πλάνης.

Ο Καρδινιάκ βεβαίωθηκε πρώτα-πρώτα ότι ο Μπόλβιτς δεν τον άναγνώριζε, μ' έλο που στάθηκε επίτηδες μπροστά του και τον κοίταξε στα μάτια. Τίποτε τ'ό παράξενο σ' αυτό.

Ήταν τόσο δύσκολο νά βρεί κανείς μίαν ομοιότητα ανάμεσα στ'ό ρόδινο κι' άμουσταχο παιδί του 1870 και στ'όν ήλιοψημένο και γερ'ό άξιωματικό του 1885.

Τ'ό γεύμα τελείωσε. Ο Μπόλβιτς άνοιξε συζήτηση με τ'όν έπιτελάρχη και τ'ό διευθυντή τ'ων Γαλλικών τελωνείων κι' ο Γιώργος τ'όν άκουσε νά άγκυμιάζει δυνατά τις γαλλικές επιχειρήσεις.

— Ήταν εξαίσιο! έλεγε, κάνοντας τ'ό στόμα του σ'όν περισπωμένη και μισοκλείνοντας τ'ά μάτια. Ο άρχηγός σας καλός, σ'όν άρχηγός Έγγλέζος.

Κι' έλεγε τ'ή φράση «άρχηγός Έγγλέζος» σ'ά νάλεγε τ'ήν τελευταία λέξη τ'ης τελειότητας!

— Παλιάνθρωπε! μουρμούρισε ο Γιώργος.

Και περίμενε τ'ή στιγμή που ο στρατηγός Μπριέρ Ντελλ θα του μιλούσε, καθώς τ'όκανε συχνά στους καλεσμένους του.

Ή στιγμή α'ότ'ή έφτασε τέλος όταν έφεραν τ'όν καφέ, κάτω από μιά βεράντα κοντά στ'όν Κόκκινο-Ποταμό. Αφ'ό ο στρατηγός πρόσφερε στ'ό Γιώργο τ'ά τυπικά συγχαρητήρια, ο φίλος μας είπε:

— Στρατηγέ μου, επιτρέψτε νά σας ζητήσω νά με παρουσιάσετε στ'όν κ. Μπόλβιτς;

— Εύχαριστώ, κύριε ύπολοχαγέ.

Ή παρουσίαση έγινε δίχως ο Άγγλος νά φανή τ'ό παραμικρό ότι άναγνώριζε τ'όν Καρδινιάκ.

— Δε με γνωρίζετε, Μπόλβιτς; είπε ο φίλος μας άμέσως.

Ο στρατηγός έκαμ' ένα κίνημα άπότομο. Τ'ό ξερό αυτό «Μπόλβιτς» που άπευθυνόταν σ'έναν άπ' τ'ους π'ό αξιόλογους Άγγλους δημοσιογράφους, τ'όν έκανε νά τ'ά χάσει. Μά ο Γιώργος προχώρησ' ένα βήμα π'ός τ'όν Άγγλο και κοιτάζοντάς τον κατάματα εξακολούθησε:

— Θυμάστε τ'ό μικρό Γάλλο, που τ'όν παρουσιάσατε για γραμματέα σας στ'ά φυλακεία του Μπαζέγγ, στ'ά 1870, γιατί προσδοκούσατε νά τ'ό πάρτε πληροφορίες για τ'ή μάχη του Σαιν-Πριό; θυμάστε τ'ό διαβατήριό σας, που είχε τ'ήν ύπογραφή του Φρίτζ και που μόλις τ'ό είδα ο Γερμανός ύπολοχαγός, σ'ος έκανε ύποκλίσεις και χαιρετούρες; Τέλος θυμάστε τις πιστολιές που ρίξατε

πάνω σ' αυτό τ'ό παιδί, δηλαδή σ'ά μένα, όταν μπαίνατε στ'ό Μπαζέγγ μαζί με τ'ους Βαυαρούς, έχι σ'ά δημοσιογράφος, αλλά σ'άν έχθρος διπλωμάτης;... Τ'ά θυμάστε ελ' αυτά, Μπόλβιτς;

Στ'ήν άρχή ο Έγγλέζος άνοιξε τ'ό στόμα του τόσο, σ'ά νά έτοιμαζόταν νά γαλάσει. Μά είτε γιατί ή τελευταία λεπτομέρεια τ'ούφερε στ'ό νου τ'ή φλογερή άνάμνηση τ'ού καμένου του πανωφοριού, είτε γιατί έτυχε τ'ή στιγμή εκείνη νά μ'ήν έχι τ'ή συνειθισμένη του έτοιμότητα, έμεινε βουδός κι' άμιλητος.

Τότε ο Γιώργος γύρισε π'ός τ'ό στρατηγό, που τ'όν κοίταζε ολοένα και π'ό σαστισμένος, και τ'ό είπε:

— Στρατηγέ μου, συχωρέστε μου τ'ήν παρατυπία πουάκανα μπροστά σας. Άλλωστε διάλεξα τ'ή στιγμή, που δεν ήταν κανένας μάρτυρας. Μά ήταν άναγκη νά τ'ό κάμω αυτό, για νά έσοκπάσω τ'ό γελοίο αυτό ύποκείμενο, που με τ'ή μάσκα τ'ού δημοσιογράφου, κάνει πολλά και διάφορα έπαγγέλματα. Δεν πιστεύω νά τ'ολμησει νά με διαφεύσει, γιατί είναι εδ'ό κι' ένας λοχίας τ'ού λόχου μου, που τ'όν είδα κι' αυτός στ'ό Μπαζέγγ και που τ'όν άναγνώρισε χτ'ός μαζί μου.

Ο Έγγλέζος χλώμιασε. Έσφιξε τ'ή γροθιά και προχώρησε π'ός τ'όν άξιωματικό. Κοιτάχτηκαν κι' οι δυο μιά στιγμή κατάματα δίχως νά βγάλουν μιλιά!

— Έμένα λέει γκελοίο! Έκαμε ο δημοσιογράφος μ' άγριεμένη φωνή.

— Σας! απάντησε ο Γιώργος σταυρώνοντας τ'ά χείρια, και ανδ'ε μεταχειρίστηκε άλλη λέξη, τ'όκαμα από σεβασμό στ'ό στρατηγό μου. Και ξέρετε ποιά λέξη ταιριάζει στ'ό δικό σας τ'ό έπαγγελμα...

— Καλά! Έκαμε ο Μπόλβιτς τονίζοντας τις λέξεις. Θα ντεχτήτε μάρτυρες ντικούς μου!

Μά ο στρατηγός, που περισσότερο κι' απ' τ'ήν κατηγορία, τ'όν ξάφνιασε ή στάση τ'ού δημοσιογράφου, μ'ήκε τ'ώρα στ'ή μέση.

— Κύριε, είπε ψυχρά στ'όν Άγγλο, ένας άξιωματικός μου, σ'ος κατηγορήσε με τ'ήν βαρύτερη πράξη. Έδ'ό δε χρειάζονται πολλές συζητήσεις αν ή κατηγορία είναι ψεύτικη, ο άξιωματικός μου θα τιμωρηθ'ή αυστηρά. Αν είναι αληθινή, π'ρέπει νά πάρτε τ'ό πρώτο άπότομο που φεύγει για τ'ό Χόγκ-Κόγκ ή τ'ήν Κευάνη... και μυστικά, για τ'ό καλό σας.

Τότε ο Μπόλβιτς γύρισε τ'ό πλατό του στόμα π'ός τ'ό στρατηγό Μπριέρ-Ντελλ.

— Οι Γάλλοι ντ'έν ξέρουν εδ'όχενεια, είπε... Ένας Έγγλέζος άρχη-

γός ξέρει νά φέρεται... Έντ'ό ντ'έν ξέρετε...

Άνοιξε τ'ό κλάχ του με μίαν άγέρωχη χειρονομία και τ'ράβηξε π'ός τ'ήν πόρτα.

Όταν βγήκε, ο στρατηγός είπε στ'ό Γιώργο:

— Θα κάνετε ίσως πολ'ό καλύτερα νά μου τ'ά διηγηθ'ήτε ελ' αυτά σ'έμένα ιδιαιτέρως, αντί νά τ'όν ντροπιάσετε έτσι μπροστά μου. Αυτό δε θα μ'ας τ'ό συχωρέσει ποτέ και θα μ'ας χτυπήσει στις έφημερίδες του. Μά μου είν' άδιάφορο, καλ'ά τ'ού κάματος τ'ού κτήνους, γιατί μ'ας γελούσε έλους τ'όσον καιρό και κανείς μας δε φανταζόταν πως θ'άταν τέτοιος κατεργάσης.

Ο στρατηγός κάθησε πλάι του τ'ό Γιώργο και τ'όν έβαλε νά τ'ό διηγηθ'ή τις λεπτομέρειες τ'ης ιστορίας α'ότ'ης, που είχε γίνει πριν από δεκαπέντε χρόνια, κι' όμως ήταν τόσο πρόσφατη στ'ό νου τ'ού φίλου μας.

Περιττό νά σας π'ω ότι ο Καρδινιάκ δεν είδα ποτέ τ'ους μάρτυρες τ'ού Μπόλβιτς. Τ'ή φράση εκείνη τ'ήν είπε μόνο και μόνο για νά βρ'ή έναν αξιοπρεπή τρόπο νά φύγει. Μ'ή θαρρείτε όμως ότι τ'ό στείχισε καθόλου α'ότ'ή ή ιστορία. Έφυγε απ' τ'ό Τογκίνο, μά δεν έπαψε νά ναι άνταποκριτής στις κυριώτερες άγγλικές έφημερίδες, στ'ό Παρίσι. Μόνο π'ού, για νά προλάβει μίαν όριστική απέλαση, έκαμε μίαν έξυπνάδα: γράφτηκε ύπηκοος Γάλλος.

Δίγες μέρες ύστερ' απ' αυτό τ'ό έπαισόδιο, ο Γιώργος έλαβε ένα γράμμα και έσοχισε τ'ό φακέλλο του με άγωνία, γιατί στ'ήν έπιγραφή του γνώρισε έναν άγαπημένον γραφικό χαρακτήρα, που είχε καιρ'ό και καιρ'ό νά τ'όν ίδα.

Τ'ό γράμμα ήταν τ'ού κ. Άντοναί. «Άγαπημένο μου παιδί, έγραφε, ξαναγυρίζω στ'ή ζωή. Ή άγχείρηση που τ'ήν είχαν αναβάλλει ίσαμε σήμερα, έγινε δίχως νά φέρει τ'ά τρομερά άποτελέσματα, που φοβόταν οι γιατροί για τ'όν αναιμικόν οργανισμό μου. Έστερ' από δυο μηνών άνάρρωση, ξαναβρίσκω σιγά σιγά τις δυνάμεις μου. Ή έλπίδα φωλιάζει πάλι στ'ήν ψυχή μου.

Τώρα που ή ζωή μου χαμογελά, τ'ώρα που με περιστοιχίζουν φίλοι άγαπητοί, ή σκέψη τ'ρέχει πάλι σ'ε σας, νέε και συμπαθητικέ μου φίλε. Ή διαμονή σας στις άποικίες είναι περισσότερη τ'ώρα πιά απ' όσην απαιτούν οι κανονισμοί. Γυρίστε πίσω. Έχω κοντά μου, για νοσηκόμο και συντρόφισσά μου, μιά χαρισμένη κόρη που δε λησμονεί στιγμή τ'ό νεαρόν άνθυπολοχαγό που είδα στ'ό Σουδάν.

«Άλλωστε κι' ή μητέρα σας θα σας έχι εκδηλώσει έπιθυμία παρόμοια με

τ'ήν έπιθυμία τ'ων φίλων σας και ίδίως τ'ού κ. Ραμπλό. Έγ'ό κι' ή χαριτωμένη συντρόφισσα τ'ης άρρώστιας μου, σας παρακαλούμε άλλη μιά φορά: Γυρίστε στ'ήν πατρίδα σας!»

Τ'ό γράμμα αυτό προξένησε στ'ό Γιώργο άπερίγραπτη συγκίνηση. Τί σημαίναν τ'ά αίνιγματικά λόγια τ'ού κ. Άντοναί; Δίχως άλλο, ή χαριτωμένη κόρη που ο κ. Άντοναί τ'ήν όνομάζε «συντρόφισσα τ'ης άρρώστιας του», δε μπορούσε νάταν άλλη, παρά μιά απ' τις δυο κόρες τ'ού κ. Ραμπλό.

Μά, άφ'ό ή Δουκία είχε παντρευτ'ή με τ'ό γιατρό, ο κ. Άντοναί μιλούσε όρισμένως για τ'ήν Έρριέτα. Ή Έρριέτα λοιπόν, μ' έλο που ήταν όμορφη, μιά καστανή κι' άγέρωχη όμορφη, δεν είχε τ'ραδίξει τ'ήν προσοχή τ'ού νεαρού άξιωματικού. Στ'ό νου του είχε πάντα τ'ήν εικόνα τ'ης άλλης, τ'ης χλωμής και ξανθής, με τ'ά γλυκά γαλανά μάτια και τις τρελλές μπουκλιές!

Έξη μέρες άργότερα, έλαβε άλλο γράμμα. Αυτό ήταν απ' τ'ή μητέρα του, που τ'όν καλοθεσε κι' αυτή νά γυρίσει στ'ή Γαλλία: «Γύρισε τ'ώρα πιά, Γιώργο μου, έγραφε ή κυρία Βαλεντίνα Καρδινιάκ. Άπ' τ'όν καιρ'ό που ξενητεύτικες, τ'ά μαλλιά μου έγιναν κάτασπρα. Όταν έφουγες, μούλεγες πως τ'ά λείψεις τρία χρόνια μοναχά. Άπό τότε πέρασαν πέντε. Στ'ό τελευταίο γράμμα σου, μούγραφες πως περιμένεις τ'ό σταυρό. Έγ'ό όμως έχω πεθυμήσει νά φιλήσω τ'ό Γιώργο μου, φορεί δε φορεί παράσημο. Έλα λοιπόν, μ'ήν άργείς!»

Τότε πιά ο νέος άξιωματικός πήρε τ'ήν άπόφασή του.

Τ'όν περασμένο χρόνο, δε δέχτηκε νά γυρίσει στ'ή Γαλλία, γιατί δεν ήθελε νά φύγει απ' τ'ό Τογκίνο σ' έποχή που έμελλαν νάρχίσουν σπουδαίες επιχειρήσεις. Δε θέλησε λοιπόν νά ζητήσει τ'ή μετάθεσή του στ'ή Γαλλία, αλλά ζήτησε μόνο μιά έξάμηνη άδεια και τ'ήν πήρε μ' έόκολια.

Ο Πενίνας, που κι' αυτός είχε δέκα χρόνια νά πάρει άδεια, ζήτησε τ'ήν ίδια χάρη και τ'ήν πέτυχε τ'ήν ίδια μέρα. Τ'ό πλοίο, που θ'άφευγε τ'ό φίλο μας πίσω στ'ή Γαλλία, έφτασε στις 28 Μαρτίου και θ'άφευγε απ' τ'ό Τογκίνο στις 2 Άπριλίου. Ο Γιώργος, με τ'ή δικαιολογημένη περιέργεια τ'ού ταξιδιώτη, που θέλει νά γνωρίσει τ'ό πλοίο που θα τ'όν φέρει σ' άγαπημένα μέρη, έτοιμάστηκε γρήγορα, για νά βρεθ'ή στ'όν κόλπο τ'ού Άλόγγ όταν θ'άφτανε τ'ό πλοίο. Πήρε τ'ό μικρό κανονιοφόρο που εκτελούσε τ'ή συγκοινωνία μεταξ'ό Άλόγγ και Χαϊφόνη, και προαπάντησε τ'ό Φρίξο τ'ήν ώρα που άγκυροβόλούσε μέσα στ'όν κόλπο, που είναι μιά

άπό τις όραιότερες τοποθεσίες τ'ού κόμου, με τ'ους παλόριους βασιλικούς βράχους του, σκαπασμένους από πλοία βλάστηση.

Όταν πάτησε τ'ό πόδι του στ'ό κατάστρωμα, ο πρώτος άνθρωπος που αντίκρισε, ήταν ένας ψηλός καστανός νέος με κανονικά κι' ελικρινή χαρκτηριστικά, που με τ'ό πλατύγυρο καστρίνο καπέλλο του, τ'ή «φλοτάντε» γράβάτα του, τ'ό φαρδύ πανταλόνι του και τ'ό βελουδένιο σακκάκι του, έδινε άμέσως τ'ήν εντύπωση τ'ού καλλιτέχνη που ταξιδεύει.

Τ'ήν ιδιότητά του τ'ή μάντευε κανείς κι' απ' τ'ό χαρτοφυλάκιο που κρεμόταν απ' τ'όν ώμο του και που φαινόταν γεμισμένο με σχέδια. Ο ταξιδιώτης συγκέντρωσε κι' αυτός τ'ήν προσοχή του πάνω στ'όν ύπολοχαγό, τ'όν κοίταζε καλ'ά κι' ή μορφή του φανέρωσ' έξαφνα μεγάλη χαρά. Δυο όνόματα άκούστηκαν τ'ήν ίδια στιγμή.

— Γιώργη!
— Παύλο!

Κι' οι δυο παιδικοί φίλοι έπεσαν ο ένας στ'ήν άγκαλιά τ'ού άλλου.

Ο καλλιτέχνης δεν ήταν άλλος απ' τ'όν Παύλο Κουτυριέ, τ'ό νεαρό έθελοντή, που γνώρισαν εύθ'ός απ' τις πρώτες σειρές α'ότ'ης τ'ης ιστορίας, τ'ή στιγμή που τ'άτκαζε απ' τ'ά παράθυρα κι' άφινε τ'ή μαγείρσσια Ζιννέτα Μπαλουρντέν βυθισμένη στ'ή βαθύτερη άπελπία, για νά πάει νά πολεμήσει τ'ους Πρώσους.

— Τι γυρεύεις εδ'ό πέρα! ρώτησε ο φίλος μας γεμάτος άπορία.

— Έ, Γιώργο μου, τί νά γίνει! Άφ'ό δεν έννοιας νά ρθ'ής εδ'ό εκεί-κάτω, έρχομαι εδ'ό νά σ'ε πάρω!

— Νά με πάρεις;

— Και βέβαια! Όλοι όσοι σ'άγαπούν, άπορούν και στενοχωρούνται που σ'ε βλέπουν νά μ'ήν τ'ό κουνάς τ'όσα χρόνια απ' τις άποικίες. Δεν υπάρχει πεζοναύτης, που νά μ'ήν έχι τ'ό δικαίωμα νάρθ'ή ν'άνασάνει τ'όν άέρα τ'ης Γαλλίας, κάθε τρία χρόνια τουλάχιστο. Σ'ό, τίποτα! Έστερα, κάθε πεζοναύτης, που αλλάζει άποικία, δε χάνει τ'ήν εύκαιρία νά περάσει μιά βόλτα απ' τ'ό Παρίσι. Σ'ό φεύγεις απ' τ'ήν Άφρική κατευθείαν για τ'ήν Άσία κι' αυτε κατ'άδεξομαι νά περάσεις απ' τ'ήν Έδρώπη, σ'ά νά μ'ήν έδινες λεφτό γιατ'ό τ'ό μέρος τ'ης γής! Κι' όμως κάποιου εκεί κάτω υπάρχει ή μητέρα σου, που φεύγοντας τ'ήν άποχαιρέτησα και που έτοιμάζεται νά πάει στ'ή Νίκαια.

— Στ'ή Νίκαια! φώναξε ο Γιώργος.

— Ναι, στ'ή Νίκαια. Τί έπαθες και ξεφωνίζεις; Στ'ή Νίκαια είχα πάει κι' εγ'ό νά ιδ'ω τ'ους παλιούς μας φίλους, τ'ους Ραμπλό. Έχει γούστο νά τ'ους έξασες κι' αυτούς...

— Ά, όχι! είπε ο Γεώργος. Και τ'έπε τόσο αδ'όρμητα, όστε ο Παύλος χαμογέλασε.

— Υπάρχει ακόμα κι' ένας άλλος έξαιρέτος άνθρωπος, που τ'όν γνώρισα και πέρα και που σ'ά αγαπά σ'όν παιδί του. Τουάκανα μιά επικίνδυνη άγχείρηση και τ'ώρα μόλις μπορεί ακόμα νά πάρει τ'ά πόδια του.

— Ο κ. Άντοναί. Έλαβα ένα γράμμα του, με τ'ό τελευταίο βαπόρι.

— Δεν τελείωσε, είπε ο Παύλος χαμογελώντας πονηρά. Υπάρχει ακόμα κι' ένα χαριτωμένο κορίτσι, που έλωτε εγ'ό τ'ού είχα κάμει στρατιωτικά γυμνάσια, κι' αυτή με φώναζε «συνταγματάρχα μου». Περνώνας λοιπόν από καί, κατάλαβα ότι ή κατεργαρούλα δεν δίνει λεφτό πιά για τ'όν παλιό «συνταγματάρχη τ'ης» κι' ότι έχει στ'ό νου τ'ης κάποιον ύπολοχαγό, που τ'όν ξέρει πολ'ό καλ'ά.

— Τί θές νά π'ής; είπε ο Γιώργος σαστισμένος.

— Έλα τ'ώρα, έκαμε ο Παύλος ξαναπέρνοντας τ'ή σοβαρότητά του, μη θές νά μου π'εις πως τ'ό έξασες αυτό τ'ό κορίτσι!

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΜΑΤΟΣ

Μοιάζουν, τ'ά ρόδα, άναπαμμένα.

Τ'ήν έπαρσή τους φοροτωμένα, ποτές δεν έχουν κουρασθή. Άτρεμα, στ'ήν κορφή άνθησμένα, κι' ή δούση άργεί νά τ'ά σπασθή.

Ψυχή μου, άνάσαινε κι' όρκίσου π'ός είν' εξαίσια εδ'ό ή μεριά: για άπόψε, ή ώρα είναι δική σου, ή μνήμη, ή λήθη, ή λεντεριά.

Ξανθό φός σ'όναξ—και χρώμα τ'ού όνειρου—κι' άκρα λησμονιά,— νά τ'άχης για καρμή ακόμα και στ'ή σελήνη σου χειμωνιά.

Στ'ό ήμερο κι' άθυμο τ'ό άγιάζι, που έφυγε σ'όν άνασασμό, και, στ'ά ρόδα αυτά, σπαράζει μόλι: κρυφά, σ'ά στοχασμός.

Μά τρέμα αν φοίξη ένα κλωνάρι κι' ένας λυγμός τόσο άλαφρός, πως θα τ'ά λείψι, θα τ'ά πάση, ο άνεμος, ή ώρα κι' ο καιρός.

Κι' όστ'όσο, αντί για έλπίδα ή πόθο, μιά πικρα ήβραβη, σκοτεινή, — τ'ης ήλίας τ'ό αυτό μέσα, νοιάθω, — και κάθε ρόδο με πονει.

Τ'ης ήλίας τ'ό από μέσα, — λύπη έσοτή από δάκρυα, και καίμως για τ'ήν καρδιά μου, που τ'ης λείπει ή ειρήνη, ή τάξη κι' ο ρυθμός.

Μά κι' είν'—αδιάφορο—μ' εύφραίνει.

Κ' είναι ή ψυχή μου μαθημένη νάποητάει κάθε φροιά μιά γλυκά άδοκιμασμένη, μιά άπαρηγόρητη χαρά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

Αγαπητοί μου,
ΤΗ διπλανή μου κάμαρα ένας εργάτης σοβατίζει. Από το διάδρομο περνά μια στιγμή ή υπηρετρία.

— Κορίτσι μου, τή φωνάζει δέ μας δίνεις ένα ποτηράκι νερό; Διψάσαμε...
— Χά, χά! μά πόσοι είσασι; Έγώ ένα βλέπω... Χά, χά!

Κι' ή υπηρετρία γελά, γελά, γελά. Της φάνηκε παράξενος αυτός ο πληθυντικός: «μας δίνεις... διψάσαμε...» Ποιοί; πόσοι;... Ένας ήταν ο σοβατίζης, ένα ποτηράκι είχε ζητήσει, κορίτσι μου την είχε πη. Γιατί ύστερα «μας δίνεις» και «διψάσαμε»;

Κι' όμως αυτός ο πληθυντικός είναι ή εγγένεια των άξιστων ανθρώπων του λαού. Δένε «εμείς» γιατί τούδε φαίνεται τραχό να πουν «εγώ», όταν τουλάχιστο θέλουν να ζητήσουν ευγενικά ένα ποτηράκι νερό. Δέν είναι από περηφάνεια, από φαντασία, που λαπαλασιάζουν τον εαυτό τους; είναι από μετριοφροσύνη, από ταπεινοσύνη.

Όπως, άπάνω κάτω, λαπαλασιάζεται κι' ο Δεσπότης, κι' ο Πατριάρχης, που ο δούλος του Θεού πρέπει νάναι ταπεινός και γράφει: «Ήμεις, έλεψ Θεού, αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως... και Οικουμενικός Πατριάρχης... χάρις ειη ήμιν παρά Θεού και εύλογία παρά τής ήμδν μετριότητος». Δέν θα χτυπούσε άσχημα αν ήταν στον ένικό, αν άρχιζε μ' ένα Έγώ; Άφού και Βασιλιάδες άκόμα, που τον παλιό καιρό συγχωρούσαν στον εαυτό τους αυτή την περηφάνεια κι' έλεγαν «εγώ, ο Βασιλιάς», σήμερα μεταχειρίζονται το «ήμεις». Πολύ περισσότερο λοιπόν ένας μικρός, ένας ταπεινός άνθρωπος του λαού αισθάνεται την ανάγκη, στις στιγμές που θέλει να μιλήσει γλυκά, ευγενικά, να πη: φέρε μας, δόσε μας, εμείς...

Ένα μόνο πληθυντικό δέν παραδέχεται ο άνθρωπος του λαού: εκείνον που χαρίζουν οι πιδ μορφωμένοι όταν μιλούν σε άνωτέρους ή σε πρεσβύτερους. Τό σεις και τό σεις. Πολλαπλασιάζει τον εαυτό του από ευγένεια, δέν πολλαπλασιάζει όμως και τον άλλον, όποιος κι' αν είναι. «Εσύ» θά του πη. «Αμα πη «εσείς», έννοει δυό, τρεις, πολλούς. Γι' αυτό κι' ο σοβατίζης μου, άμα γύρισε ή υπηρετρία με τό νερό που της είχε ζητήσει, της είπε:

— Τι χασκογλαδους προτύτερα που είπα διψάσαμε; Άμ εσύ που λές της κυρίας σου τί αγαπάτε; πόσες κυρίες είναι; Μιά βλέπω κι' εγώ.

Φυσικά, και πολλοί άνθρωποι του

λαού έμαθαν τώρα, από τους μορφωμένους, να μιλούν και στον πληθυντικό και να λένε «τί κάνετε; τί αγαπάτε;» Άλλά γι' αυτούς είναι ο να μιλούν ξένη γλώσσα. Η γλώσσα τους, ή ρωμεική, ή ελληνική γλώσσα, δέν έχει και δέν παραδέχεται αυτόν τον φράγκικο τύπο. Γι' αυτό και πολλοί μορφωμένοι δέν τον παραδέχονται επίσης. Δέν είναι της γλώσσας μας, σάς λένε, δέν είναι του λαού μας. Και τον άποφεύγουν τον πληθυντικό, τον πολεμούν μάλιστα.

Παραδειγματος χάρη ο Ψυχάρης: είν' ένας από τους πιδ φανατικούς διώχτες του. Δέν τόχα θυμηθή και, την πρώτη φορά που πήγα να τον ιδώ στο ξενοδοχείο του, — ήταν κι' άλλοι μπροστά, — του είπα ένα πληθυντικό:

— Πότε φτάσατε, δάσκαλε;
— Ά, μοναχός μου ταξίδεψα, άποκρίθηκε πονηρά ο Ψυχάρης.

— Τό ξέρω... ρώτησα ποτε ήρθατε...

— Ήρθαμε; φτάσαμε; Περίεργο! έκαμε ο Ψυχάρης κοιτάζοντας τους άλλους με άπορία. Μ' άφού του λέω πως ήρθα μόνος μου, γιατί επιμένει να ρωτά για πολλούς;!

Τότε μόνο θυμηθήκα την αντιπάθειά του για τον πληθυντικό και γέλασα με τό πάθημά μου. Έννοείται πως από κείνη τή στιγμή δέν τόλμησα πιά να πολλαπλασιάζω και τον Ψυχάρη. Θέλει να είναι ένας, — κι' είναι μά την αλήθεια! Μήπως έχουμε κι' άλλον Ψυχάρη;

Γιατί ο ένικός είναι κάποτε και τιμή. Είναι τιμή μεγαλύτερη από τον πληθυντικό, όταν μιλούμε σ' ένα πιδ άνωτερο άνθρωπο. Έτσι μεταχειριζόμαστε τό Σθ και τό Θεό. Ούτε ο πιδ φανατικός θεολόγος του πληθυντικού δέν πιστεύω να προσευχήθηκε ποτέ με τό σεις και με τό σάς. Άλλο ή ευγένεια κι' άλλο ο άπειρος σεβασμός, ο άληθινός θαυμασμός, ή θερμή αγάπη, ή λατρεία. Όλ' αυτά τά εκφράζουμε με τό Σθ έκείνο που μεταχειριζόμαστε μιλώντας στο Θεό, σ' έναν άνωτερο άνθρωπο ή σ' ένα πρόσωπο σεβαστό μας όσο κι' αγαπημένο, — στον πατέρα μας, στη μητέρα μας, στη Διάπλασι...

Άλλ' άς γυρίσουμε στη γλώσσα του λαού. Έχει και μερικούς άλλους τύπους ευγένειας. Ο άπλος άνθρωπος που άποτείνεται με σεβασμό σ' έναν άνωτερο, του λέει: του λόγου σου, ή εθγενία σου ή, σε ιερωμένο, ή αιδεσιμότη σου, ή άγιοσύνη σου κτλ. Άλλά κι' αυτό, βλέπεται, στον ένικό: ή εθγενία σου, όχι ή εθγενία σας, όπως λένε πάλι οι μορφωμένοι. Κι' όταν άκόμα μιλά από μεγάλη ευγένεια σε τρίτο πρόσωπο, ο άνθρωπος του λαού δέν ξέρει

πληθυντικό, — δέν τον έχει ή γλώσσα του, τελείωσε! Έίν' ένα πράγμα ξένο, φράγκικο, που μπήκε άπέξω στη γλώσσα των μορφωμένων. Κι' έχουν δίκιο εκείνοι που θέλουν τώρα να ξαναπάει ή γλώσσα μας στο τον ένικό της χαρακτήρα, να πολεμούν και τον πληθυντικό. Στη δημοτική, σάς λένε, τό σεις και τό σας δέν ταιριάζει. Μάλας τή γλώσσα του λαού; Θα πής εσύ, δασ, του λόγου σου, ή εθγενία σου.

Μπορεί όμως να καταργηθή όλος ο διόλου ο ξένος αυτός πληθυντικός; Δύσκολο μού φαίνεται, όσο οι μορφωμένοι τον θέλουν και τον μεταχειρίζονται γενικά, μαθαίνοντας και τους ανθρώπους του λαού, — δηρύτες, γκαρσόνια, εργάτες, — να τον μεταχειρίζονται επίσης. Πλησιάζεις έναν κύριο, του μιλάς με τό σ' δέν θα σε παρεγγήση; Γράφεις σ' έναν άλλον με τό σ' δέν θα σε πάρη γι' άγηνή ή αθάδη; Καλά όταν είναι άνθρωπος άνωτερος θά καταλάβη ότι με τον ένικό τον τιμάς. Όταν όμως είναι άνθρωπος κοινός, ένας ομοδύποτε νέμιος, πρέπει να ξέρη τις ιδέες σου για να μη του κακοφανη. Και πάλι, αν δέν σε πη άγηνή, θά σε πη άνόητο.

Γι' αυτό, μού φαίνεται, δέν πρέπει να ποφεύγομε τον πληθυντικό, παρά μόνο όπου κι' όταν μπορούμε. Σιγάσιγά θά δάγαινε από τή γλώσσα μας ένας τύπος ξένος, άταίριαστος και παράλογος. «Ω, ναί, και παράλογος. Όταν ρωτάμε έναν άνθρωπο «τί κάνετε;», ε, αυτό κάτι πάει κι' έρχεται στη λογική. Υποτίθεται πως τον ρωτούμε τί κάνει αυτός κι' οί δικοί του. Άλλά για φανατιστές ήταν του δειχουμε μια καρέκλα και του λέμε «καθήστε!» Πώς μπορεί να χουμε μπροστά μας μόνο έναν άνθρωπο και να μιλάμε οά να χουμε πολλούς;

«Α, είναι παράλογο!» Αν θέλετε άκόμα, είν' ένα λείψανο παλιές δουλοφροσύνης, που δέν ταιριάζει πιά στην εποχή μας. Ο ένικός είναι και λογικός, είναι και ειλικρινής, είναι κι' άξιος ανθρώπων ελευθέρων. Πάει ο καιρός που οί δούλοι, με σκυμμένο κεφάλι, έλεγαν στους κυρίους τους: «Ο κύριος επιθυμεί τίποτα;» Σήμερα ο ελευθερος άνθρωπος λέει: «Π' αγαπάς, κύριε;» Και τό κάτω — κάτω οί τόποι δέν έχουν καμμιά σημασία. Όταν έχη κανείς άληθινή ευγένεια μέσα του, και τό απλούστατο «τί αγαπάς» μπορεί να τό πη πολύ πιδ ευγενικά από έναν άλλον που θέλαγε «τί αγαπάς ο κύριος», αλλά μ' ένα τρόπο οά να τον βρίζη. «Ω, πόσες φορές, άνθρωποι ψευτομορφωμένοι, μ' έλη την άρχέγονη προστυχία και την άγένεια άκόμα μέσα στην ψυχή τους, δέν βρίζουν με τά χειρότερα λόγια... στον πληθυντικό!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'. (Συνέχεια)

Έφτασαν στο σπίτι του γιατρού. Δέν ήταν βέβαια κανένα μαγικό παλάτι, αλλά τούς φάνηκε τέτοιο, γιατί δέν είχαν ξαναείδη σπίτι γιατρού έτσι μεγάλο, πλούσιο, καλοβαλμένο.

Περριτό να σάς πω πόσο καλό, ευγενικό, φαιδρό και περιποιητικό βρήκαν τό νοικοκύρη. Άλλά και τί ώραίο, τί γεμάτο τό τραπέζι όπου οά λίγο κάθησαν δλοι κι' έφαγαν, με κάποια συστολή βέβαια στην αρχή κι' άδειότητα, αλλά με δρεξη και με χαρά.

Στό τέλος του δείπνου, όταν έτρωγαν τά φρούτα, ο γιατρός πήρε ένα μπουκάλι κρασί, γέμισε ο ίδιος τά ποτήρια, σήκωσε τό δικό του κι' έκαμε αυτή την πρόποση:

— Στην υγεία του καλού Γεροθωμά! Του εύχομαι να χαρη τά μάτια του άκόμα είκοσι χρόνια!

— Στην υγεία σου, γιατρέ μου! άποκρίθηκε με συγκίνηση ο Γεροθωμάς. «Ο, τι μού έκαμες, ο Θεός να σοδ τό πληρώση. Γιατί εγώ, φτωχός άνθρωπος, δέν μπορώ άλλο, παρά να εύλογώ τόνόμα σου όσο ζω!»

— Καλά, καλά, Γεροθωμά μου, αυτά άς τάψήσουμε... Και δέ μου λές οε τί θά χρησίμευαν οί γιατροί, αν δέν εγιάτρευαν τούς άρρώστους; Άς είναι. Τώρα έχω να ζητήσω μια χάρη της κυρίας Μαρίας, που μου είπε πως τίποτα δέν θα μου άρνηθη. Θα της ζητήσω να πάη, γι' αγάπη μου, να καθήση σ' εν άλλο σπίτι, πιδ καλό και πιδ καλό συγυρισμένο. Έχει μάλιστα και μια κάμαρα που χωρεί σα-ίσα τά έπιπλα του Γεροθωμά. Έ, δέξα σοι ο Θεός, ο Γεροθωμάς δέν έχει τώρα ανάγκη να τον προσέχουν και να τον περιποιούνται οά μικρό παιδί. Τώρα βλέπει. Και μού φαίνεται πως ή αγαπητή του κόρη δέν έχει πιά κανένα λόγο να μη θέλη να πάρη τον κ. Νίκο και να γίνη κ. Λεβού. Έίσι;

— Όχι, όχι! τώρα δέν έχω κανένα λόγο! είπε ή Μαρία, δίνοντας τό δεξί της χέρι στο Νίκο. Έπειτα ξέρω πως

κι' ο Νίκος θά φανη καλός γιός στον πατέρα μου.
— Και σύ, Μαρία μου, καλή κόρη, οε μένα, αλήθεια; είπε ή κυρία Λεβού. «Ω, κι' οί τέσσερις θά είμαστε αγαπημένοι κι' εύτυχισμένοι όσο κανέναν ως τώρα στον κόσμο!

— Έννοείται ότι κι' εγώ θάμαι καλεσμένος στο γάμο, είπε ο γιατρός. «Ήταν πάλι στην υγεία των άρραδωνισμένων, που ο Γεροθωμάς τούς

• Η Μαρία νύφη... (Σελ. 373, στ. γ.)

εδχθήθηκε και τούς έφίλησε κλαίγοντας από χαρά. Κι' αποφασίστηκε να γίνη ο γάμος μετά μια εβδομάδα, ο; να ετοιμάση δηλαδή ή Μαρία τό νυφικό της φόρεμα και τάλλα πράγματα που χρειαζόνταν.

«Όσο ο Γεροθωμάς δέν μπορούσε να κρατηθη άπ' τή χαρά του που είχε πάλι τά μάτια του κι' έδλεπε οάν πρώτα. Θέλησε μάλιστα να ξαναπάει τήν

παλιά του τέχνη και να επισκεφθη τούς παλιούς του μουστερήδες. Μιά μέρα λοιπόν πήρε τό κοντάρι με τούς μύλους, πήρε και τή φλογέρα του, κι' οί δρόμοι άντήχησαν πάλι άπ' τή γερωνική του φωνή που τραγουδούσε λιγάκι βραχνά τό παλιό τραγούδι:

Κλάψετε, κλάψετε, παιδί, για να σάς πάρη ή μαμά Μυδούλας του Γεροθωμά!

Επισκέφθηκε την κυρία Φανή, που με πολλή συγκίνηση άκουσε τά καινούργια συμβάντα του. Είχε γηράσει λίγο, τά ξανθά της μαλλιά είχαν αρχίσει να σπρίζουν, ή καρδιά της όμως έξκαλουόυσε να είναι νέα και δέν ξέρετε πόσο χάρηκε για την εύτυχία της Μαρίας.

Τώρα ή κυρία Φανή ήταν πιδ πλούσια. Τά παιδάκια της είχαν μεγαλώσει. Η Αίμιλλια είχε γίνει ένα λαμπρό κορίτσι, φιλόπονο, εργάτικό, και βοηθούσε τή μητέρα της στο νοικοκυριό για να γυμνάζεται και να ξέρη να διευθύνη σπίτι, όταν θάρχόταν καιρός να παντρευθη κι' αυτή σαν τή Μαρία και να γίνη μια καλή οικοδέσποινα, καθώς είχε χαμογελώντας ή μητέρα της.

Από και ο Γεροθωμάς πήγε στην Άγορά. Δέν έλιπιε βέβαια να βρη εκεί την Πετρούλα, που είχε παραγεράσει ή καμένη και καθόταν στο χωριό της. Ή έφερε όμως πως έστειλε καθεμέρα στην Άγορά τήν ανεψιά της, την Τρανταφυλλιά, να της πουλή τά προϊόντα της. Και πραγματικά, τή βρήκε τή Τρανταφυλλιά και της έδωσε ένα γράμμα από μέρος της Μαρίας για τήν Πετρούλα.

Η ήμέρα του γάμου έφθασε, ή Μαρία νύφηκε νύφη, — ο με τή χαρά την είδε έτσι ντυμένη ο Γεροθωμάς! — κι' ήρθαν καλεσμένοι δλοι οί φίλοι των δυό οικογενειών. Η νύφη έλαβε ένα σωρό δώρα. Η κυρία Φανή της έφερε ένα όραίο δαχτυλίδι. Η Πετρούλα της έστειλε για τό τραπέζι τον παχύτερο γάλο που είχε στο κτήμα της, μαζί με δλάκερο κάρο κατάτας κι' άλλα χορταστικά.

Η Μαρία έκάθησε κοντά στο Γεροθωμά και, καθώς έτρωγαν, συνομιλούσαν για τήν εύτυχία τους... (Σε άρχόμενο τό τέλος)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ (Μέθοδος)

[Αρθρ. Έγκρ. 191]

Μόλις το σκοτάδι άρχισε να φεύγει...

Γύρωσ τότες να δει και τις γεντόνισσες της και απ' αυτή την επισκόπηση...

Εξάφνου τότες απ' το ράφι πρόβαλε κουνιστό και λυγιστό το ποντικί...

Είστε καλά, κυρία Μαργαρίτα; τή ρώτησε με προσποιητή ευγένεια...

Στέφανη

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

[Αρθρ. Έγκρ. 198]

Η ζωή μας περνά σαν το ρεύμα ενός ισχυρού ποταμού...

Το ποντικί μου με κούνησε από πάνω και κάτω...

Ο δρόμος της νεανικής και της ανδρικής μας ηλικίας είναι σ' όλο το διάστημα...

Αναλογονοούμεθα απ' αυτή την κινήτη ήδονη είκόνα που περνά...

Κάποτε μας πικραίνουν και μερικές δημίμες απογοητεύσεις...

μας, όποτε αφήνομεν τον κόσμο, και τους κατοίκους του...

[Διασκευή από το 'Αγγλικό'] Μαύρο Ρόδο

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΜΟΥ

[Αρθρ. Έγκρ. 149] Καθισμένη στην άκρογαλιά, άφωνα το νου μου να φταρογύζι...

Θυμάμαι ότι η Συλλογή ποέται να είναι γραμμένη σε μεγάλο τετράδιο...

Πόσο νοσταλγώ τις αλησμόνητες μέρες που περνούσα...

Τα κυματάκια μ' ένα θεϊκό μάγο τραγουδι μου ναούριζαν...

Ήταν το ίδιο, ή ίδια άγνωστη γλώσσα τους που μου μιλούσαν...

Ήταν το θλιβερό τους παραπόνο που εξοστιασε με το παραπόνο της καρδιάς μου.

Ναδία

223ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΠΡΩΤΟΠΑΓΚΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1926

Όσοι θέλουν να λάβουν μέρος σ' αυτό τον Διαγωνισμό, πρέπει να διαθέσουν με προσοχή το Β' Κεφάλαιο του 'Οδηγού των Συνδρομητών'...

λογές που θα λάβω γι' αυτό τον Διαγωνισμό, άρχισα να δημοσιεύω τις καλύτερες...

Θα σας συστήσω άκόμα να μην αποκλείετε από τις Συλλογές σας τα Φωνητολόγια...

Τη γλώσσα, στο ερχόμενο ίσως φύλλο, θα δημοσιεύσω τή αποτέλεσμα του περνούου Διαγωνισμού...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ'

'Αθήναι 38 Εφμερίδιον την 17 Οκτωβρίου 1926

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βιάπετε, προκλήθη Διαγωνισμός προς τήν ένδοξη Πνευματικήν Δακτύλιον...

όφαι σας και να μου στείλετε τήρα τις καλύτερες σας Άσκησεις...

Έχω τή θέση του έκαι, τόσο καλύτερα έχετε να γράψω...

Έλαβα, Άθκια, το κομμάτι σου με το γράμμα η...

Η Γλυκερία Πατριδά, που διάβαζε τον 'Κακό Δρόμο'...

Διάβασα τή γνόμη σου για τή Σελίδα, Τριανταφυλλένια...

Έχω τή θέση του έκαι, τόσο καλύτερα έχετε να γράψω...

Έλαβα, Άθκια, το κομμάτι σου με το γράμμα η...

Η Γλυκερία Πατριδά, που διάβαζε τον 'Κακό Δρόμο'...

Διάβασα τή γνόμη σου για τή Σελίδα, Τριανταφυλλένια...

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ. Έγκρίνονται: 6 'Αθηνόπουρο'...

Έλας comte Felix d'Argent, και να τον πομπη κερ-Γιάννη Άργουρί...

Μ' ένδοξιας, Άθρονάκινο, ή περιγραφή της πόσης και της ζωής σου...

Όσοι μου έχουν παραγγείλει το 'Αναμνηστικό Τεύχος'...

Όσοι μου έχουν παραγγείλει το 'Αναμνηστικό Τεύχος'...

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ. Έγκρίνονται: 6 'Αθηνόπουρο'...

τή σκοπία, που ακουρίζει, ό σκοπιότης...

Η Διάπλασις άποψίζεται τους φίλους της: Παύλου Παχ...

Όσοι μου έχουν παραγγείλει το 'Αναμνηστικό Τεύχος'...

Όσοι μου έχουν παραγγείλει το 'Αναμνηστικό Τεύχος'...

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ. Έγκρίνονται: 6 'Αθηνόπουρο'...

